

VIROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

L'INSULT

per CAMPS

1 Rosa s'avorria... Rica, soltera, sense res que fer en tot el dia més que seure, menjar i dormir, es passava l'è tona badallant; no precisament de gana ni de son sinó d'avorriment concentrat.

2 En canvi *Paquita*, antiga com-

panya de Rosa a l'escola, no tenia pas temps d'avorrir-se. Era pobre, s'havia casat i tenia un bé de Déu de criatures que no la deixaven reposar un moment.

3 L'amiga rica anà un dia a visitar l'amiga pobre en son piset mi-

seriós. L'obri una veïna que en sentir que aquella senyora demanava per la *Puca* respongué: — Es a tornar la feina i jo mentrestant li guardo la quixalla. Entre veïnes, ens hem d'ajudar. Passi i esperi's un moment.

4 Rosa entrà, amb certa repugnància i en anar a deixar el capell sobre la taula s'adonà que hi havia

5 I sense meditar-ho prou, amb el dit escriví sobre la pols el que pensava de la mestressa de la fa-

6. Al cap d'algun temps es trobaren les dues amigues i Rosa li digué: — L'altre dia va'g estar a

pol i féu una ganyota que no passà despercebuda als menuts que se l'estaven contemplant encuriósos.

mília sense tèn r compte que amb la molta feina que pesava sobre sa pobre amiga no podia fer-hi més. I sense esperar-la se n'anà.

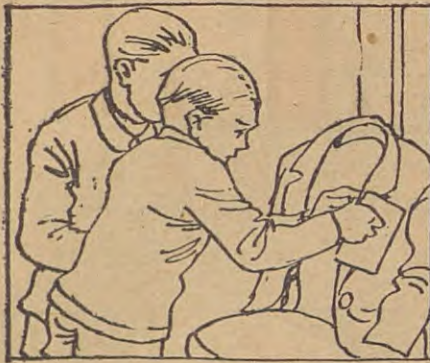
casa teva i tu eres fora. — Ja ho sé, — contestà *Paquita* — vaig veure damunt la taula la teva targeta que hi vas deixar.

En Miquel i en Francesc

Text d'en JOAQUIM FECIT

(Continuació)

Dibuixos d'en MIRET

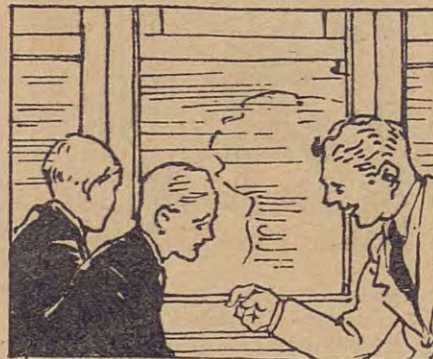

dels mobles de casa seva, es pensaren que no farien cap mala acció de sotraure de la cartera, mentre dormia, uns quants cents pesos que posaren a disposició del desconegut per poder realitzar el viatge al lloc on els plànols indicaven que es trobaven les mines. Deixaren una carta damunt la tauleta de nit del senyor Sugranyes que deia més

o menys així: «Estimat senyor: Havent-se'ns presentat una magnífica ocasió de realitzar un brillant negoci que ens permetrà viure d'ara endavant ricament, sense ésser una nosa als nostres oncles, hem pensat aprofitar-la i hem retirat de la seva cartera (perdó per l'atreviment) sis cents pessos que ens eren indispensables per començar l'em-

presa. Es tracta d'unes riques mines d'argent. Ja anirem donant notícies als nostres oncles. Agraïm molt les seves atencions i esperem sabrà fer-se càrrec del cas. De vostè affins. Miquel i Francesc l'orrabadella.»

No és per dir la sorpresa que tingué el senyor Sugranyes en llegir la carta. De seguit comprengué que els

nois guiats per un bon intent havien estat víctimes d'un *tímo* d'un desaprensiu pillet. De seguit comunicà el cas a la policia, que tot seguit començà les averiguacions per tal de trobar els nois que li havien estat encomanats. Pobre senyor, quin compromís! No cal dir que suspengué el viatge i procurà per la seva banda, dirigit per un detectiu,

retrobar els nois enganyats. Mentrestant el pillet procurà que la policia no el trobés puix ja comprengué que seria buscat. De moment agafaren el tren i se n'anaren a Rosari de Santa Fe on una colla de pillets amics seus hi tenien el niu. Allí els dugué a viure en unes barraques de vora el port. Els nois començaren a comprendre que

havien estat ensarronats, i un gran esverament s'apoderà d'ells. El pillet els digué que al matí següent anirien a l'altra banda del riu Paranà on hi havia la cobdiciada mina. Amb això ranasqué fins a cert punt la confiança i al matí següent efectivament, en un bot passaren el riu amplíssim. I allí s'anaren internant en mig d'un exèrcit de

famolencs mosquits. Els donà un pic a cada u i es repartiren per fer un sot cada u pel seu cantó per anar tantejant el lloc precis on hi havia la veta d'argent. I ell, el pillet, se n'anà esmunyint-se i retornant amb el bot els deixà empantanegats allí, pensant que difícilment la policia aniria allí a cercar-los. Pobres nois, ja podien cavar, ja!

n'haurien trigat d'estona a trobar argent!. Naturalment no trigaren gaire a adonar-se definitivament que havien estat gro'estament enganyats i que es trobaven en una ben desairada situació. De moment ho resolgueren plorant, però després es convenceren que plorant no avençaven gran cosa.

A més comprovaren que els mosquits eren de la mena dels més actius, car els nasos, galtes i clatells que eren les parts més afectades, ho deien prou. Es miraven l'un a l'altre tot dient-se: — Tanmateix l'hem feta ben bona! Tan vius que volíem ésser!.. ens hem ben lluit.

(Continuarà)

MISCEL·LANIA

Dibuixos d'En CORNET

ENTRE SPORTSMEN

— Quan vaig demanar al meu pare que em comprés un Bugatti, es va posar fet una fúria.

— Doncs jo li vaig demanar al meu un Rolls-Royce i s'ho va prendre molt tranquilament.
— I te'l va comprar.
— No.

AGRAIMENT

Un noi et estirava un carretó amb molta pena per un carrer de forta pujada. Un bon senyor que s'esqueia a passar per allà l'ajudà a empènyer el vehicle fins al capdamunt. Arribant a dalt li digué, tot eixugant-se la suor:

— Noi, bona sort has tingut de trobar-me perquè t'ajudés. En què pensa el teu amo, enviant-te pel món carregat d'aquesta manera?
— Oh! — contestà el xicot — l'amo m'ha dit: Ja te'n pots anar tot sol que prou trobaràs algun beneït que t'ajudarà!

JOC DE CRIATURES

— Pepet! per què fas rodolar la galleda?

— Per distreure el menut, mamà
— Però, on és el menut?
— Dintre la galleda.

VOLIA PROPAGANDA

El senyor Ric de Poch anà a comprar un auto. El venedor li mostrà un magnífic 40 HP.

— Aquest motor fa tan poc soroll que quan l'auto passa pel carrer ningú no se n'adona.
— Ensenyi-me'n un altre, doncs.

ABSTRACTE

Professor: — Una cosa abstracta és allò que hom pot pensar-ho però no pot tocar-ho. Vejam, Ribelles, doni un exemple de cosa abstracta.

Ribelles: — Una brasa encesa.

FEINA INUTIL

La senyora Ric de Poch estava esperant la visita dels marquesos de la Pastanaga. Tota la casa havia anat enrenou i es preparava als aristocràtics hostes una rebuda digna de la seva blava sang.

Però, les joies en aquest món no duren! Arribà l'hora assenyalada, i

enloc dels marquesos de la Pastanaga es presentà un ciclista de Telègraf; amb un telegrama. que deia:

«Desgràcia família impedeix venir. — Pastanaga.»

Quan la senyora Ric de Poch acabava de llegir en veu alta aquesta missiva, s'oi un plor ofegat en un recó de la sala.

— Què tens, Enriquet? — preguntà la senyora de Poch, reconeixent la veu del seu fill.

— Hi, hi! — sòmicà Enriquet de Poch. — M'han fet rentar i fregar les orelles i pentinar-me i tot plegat per res.

EFICIENT

Una dispesera havia de llogar minyona i se li presentà una xicota de muntanya, fornida i roja de galtes.

— Ja podrà servir tanta gent? — preguntà la dispesera. — Miri que tinc quatre senyors i cinc senyores a dispesa.

— Això rail! — contestà la minyona. A casa em cuidava jo sola de sis porcs i quatre vaques.

per En GUILLEM D'OLORÓ

AL JUTJAT

El jutge: — Es casada o soltera, senyora?

Senyora: — Casada. Ho he estat dues vegades.

— I quants anys té?

— Vint-i-nou?

— També dues vegades?

BEL·LICÓS

— Papa, vull ésser soldat!
— Ets massa petit. Soldat a set anys! Pobret!

— Aï, aï! Doncs bé he sentit parlar de voluntaris d'un any!

AQUEST INSTITUT!

— En Rafeques passejava amb un amic seu quan arribaren davant d'un edifici en la façana del qual s'acabava d'instal·lar una placa commemorativa.

— Vejam, llegim què diu — féu en Rafeques. — «Aquí nasqué l'eminent Fulano de Tal en l'any MDCCCLVI». Caram! què vol dir «ema, de, ce, ce, ce, ela, ve, i?»

— Home — féu l'amic — això no saps? Vol dir mil vuit cents cinquanta sis.

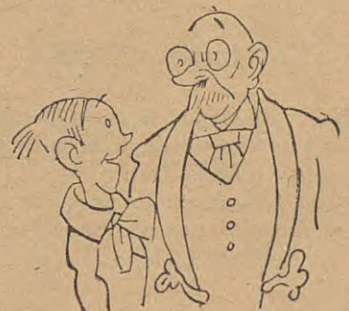
— Doncs no hi ha dret! — exclamà en Rafeques. — Tanmateix aquests reformadors de l'ortografia en fan un xic massa!

JUSTICIA

— Papa, si compra un piano a la meva germana m'ha de comprar a mi una bicicleta.

— I per què, envejós!

— Per poder fugir quan ella toqui.

CONTES ARABICS

ADAPTATS PER JOAN GOLS

AMB IL·LUSTRACIONS

DE JOAN G JUNCEDA

HISTÒRIA D'HASSAN BADREDDÍN

(Continuació)

— Fill meu, la teva història no pot ésser més sorprenent del que és, però t'aconsello que no la contis a ningú més perquè sempre és perillós el fer confidències. Jo t'ofereixo la meva botiga i pots, si vols, viure amb mi fins que Al'lah vulgui acabar les desgràcies que t'affligeixen. Jo et consideraré com un fill perquè, no obstant i agradar-me mol', Al'lah no m'ha concedit la sort de tenir-ne. I tu, a la vegada, pots considerar-me com el teu pare!

— Oh, estimat oncle! — féu Hassan Badreddín. — Que es faci segons ton desig!

El bon pastisser anà de seguit al sok (1) a comprar ves'tits per n'Hassan i després, tots dos plegats, anaren a casa del Kadí (2), i al davant d'ell i de testimonis adoptà com fill seu el nostre amic.

Hassan no trigà gens a emmotllarse a la seva nova situació i de seguit aprengué a despatxar les pastisseries, els pots de confitures, les porcellanes plenes de cremes i totes les altres dolçors tan reputades de Damasc. Ell aprengué aviat l'art de la pastisseria, pel qual tenia una certa inclinació tota especial, deguda a les lliçons que li n'havia donat sa mare, la muller del Visir Nureddín a Basra, la qual preparava pastisseries i confitures al davant d'ell durant la seva infantesa.

I la beutat d'Hassan Badreddín fou coneguda per tothom de Damasc, i la botiga del bon pastisser El-Hadj Abdal'lah devingué la preferida de tota la ciutat.

Tornem, mentrestant, a Al-Kahirat.

Na'xement d'Agib

Heus ací el que passà a Sett-el-Hosn la nou maridada filla del Visir Xamseddín d'Al-Kahirat:

El matí següent a les noces, la núvia es despertà, i en no veure el nuvi Hassan Badreddín el Basrauí al seu

costat, pensà que havia sortit un moment per qualsevol cosa de poca importància.

Poc pensava ella el lluny que era el seu nuvi!

Al cap d'una estona oí que trucava a la porta de la cambra nupcial.

— Ja vinc tot seguit a obrir-te, estimat del cor meu! — féu ella, pensant que era Hassan Badreddín el qui trucava.

Mes, en realitat, era el pare d'ella, el pobre Visir Xamseddín, el qual anava consternat a visitar la seva desgraciada filla que s'havia tingut de casar amb aquell nan fastigós. Podeu pensar, doncs, l'astorament que tingué en oir que la núvia deia «estimat del meu cor» al que ella creia el seu marit i al que el Visir pensava havia d'ésser el palafrener.

Ella obrí la porta, i en veure que

era el seu pare, féu, amb la cara radiant de joia:

— Ah, sou vós, pare estimat!

— Desgraciada filla i despreciable! — l'increpà ell, tot irat. — Com és que et presentes joiosa a la meua presència després que no t'has mort abans que lliurar-te a aquell ésser immund, el nan palafrener al qual anomenes «estimat del meu cor»!

La noia pensà que el pare volia seguir la broma de fer veure que la causaven amb el pobre nan, i digué:

— Ah, pare, vós ja sabeu que el meu espòs no és pas el desgraciat palafrener, sinó aquell jove príncep tan formós que l'acompanyava, el qual ha passat la nit ací amb mi...

El Visir, en oir les paraules de la seva filla, creia que s'havia tornat boja. Per fi ella el convencé mostrant-li el turbant i la capa que n'Hassan s'havia llevat en ro'nandre sol amb sa muller. El bon Visir immediatament conegué que aquelles vestidures no podien pertànyer al palafrener nan.

— On és, doncs, el teu marit? — demanà, tot estranyat, a la seva filla.

— Ah, no ho sé pas: Deu haver eixit un moment. Quan vós heu trucat jo em creia que era ell qui trucava.

Aleshores decidiren esperar una estona per veure si venia el nuvi. Mentrestant Sett-el-Hosn contà al seu pare la realitat del que havia passat, i donà tal riquesa de detalls del seu jove marit, que al vell pare li lliscaren les llàgrimes de satisfacció. Per fi, ve'ent que el nuvi no tornava, el pare féu cridar els criats per preguntar-los-hi si l'havien vist eixir. Ningú, però, pogué donar-li raó del que preguntava. Féu cercar el jove desconegut per tots els indrets de la ciutat i fins pels voltants. La resposta era sempre la mateixa: Res, ni rastre d'ell! El Visir Xamseddín no sabia què fer. La pobre núvia Sett-el-Hosn creia morir de pena de veure que tot just havia conegut el seu enamorat espòs, ja havia fugit dels seus braços i l'havia perdut! El seu pare, per fi, agafà el turbant i a sota hi trobà la bossa dels

(1) Mercat.

(2) Jutge.

diners que el Jueu de Basra havia pagat a n'Hassan Badreddín. En tenir el turbant a les mans notà que cap a una banda hi havia algun objecte amagat; el desmuntà i trobà un pergami embolicat amb una tela encerada. El desenrotllà, i quina sorpresa tan infinitament agradosa tingué en veure que era, com ja podeu recordar, el testament del seu bon germà el Visir de Basra Nuredín!

— Ah, germà meu, mon bon germà Nuredín!... — exclamava el bon Visir Xamseddín juntant les mans en l'aire i lliscant-li les llàgrimes. I adreçant-se a sa filla, que havia quedat amb la boca oberta de veure l'esclat de joia del seu pare, li preguntà:

— Saps com es diu i qui és ton jove i bell marit? El teu marit és el meu nebot, amb el qual estaves promesa des del dia que vingueres al món; és fill del meu bon germà, el difunt Visir de Basra Nuredín, i es diu Hassan Badreddín el Basrauí!

I tot seguit es posà a llegir la relació que feia el testament que Nuredín havia dictat al seu fill moments abans de morir, i Xamseddín quedà meravellat en constatar que Al'lah, l'Altíssim i Omnipotent, havia volgut que aquella conversació que havien tingut aquell vespre amb el seu germà, la qual havia estat causa de llur baralla, hagués devingut tota ella realitat, puix de les dates que el repetit testament reportava, hom veia que Nuredín s'havia mullerat el mateix dia que Xamseddín i que el mateix dia i a la mateixa hora havien estat nats, una a Al-Kahirat, i l'altre a Basra, na Sett-el-Hosn i n'Hassan Badreddín, e's quals es trobaven avui units en indisso'uble llaçada!

El Visir Xamseddín fou tan meravellat d'aquestos fets que se n'anà al palau del Soldà, els hi explicà fil per randa i ell, el Soldà, quedà a la vegada tan sorprès que ordenà als escrivans del palau de relatar ben detalladament aquesta història i de conservar-la ben curosament a l'arxiu.

El Visir Xamseddín se'n tornà al seu palau i passà molts i molts dies

esperant el retorn del seu gendre Hassan Badreddín, tot procurant aconsolar sa filla i, per fi, veient que el dia esperat no arribava, es digué: «Serà prudent que jo prengui les meves precaucions per, si mai el meu nebot torna, que trobi totes les coses tal com les va deixar, puix sabem que el món és fet

— Sí, — féu ell.

I un altre digué:

— Abans de començar el joc, cada u ha de dir el seu nom i el de sa mare i el del seu pare: Aquell que no els dirà no jugarà.

I un dels nois començà:

— Jo em dic Nabih! Ma mare es diu Nabihà! I mon pare Izeddín!

I un altre s'avençà i féu:

— Jo em dic Naguib! Ma mare es diu Gamil.lah! I el meu pare Mustafà!

I quan tocà el torn a n'Agib, aquest feu:

— Jo em dic Agib! Ma mare es diu Sett-el-Hosn! I el meu pare és Xamseddín, Visir d'Egipte!

I tots els nois l'interromperen:

— Ah, no! Per Allah! Ton pare no és pas Xamseddín. El Visir no és pas ton pare sinó que ho és de ta mare! Xamseddín és ton avil!

— A fora, a fora! No pot jugar perquè no sap qui és el seu pare!.

— A fora, a fora, a fora!.

El pobret Agib trencà en p'ors i se n'anà cap a casa seva. En arribar, a sa mare li costà molt fer-li dir el que tenia, però per

fi ho digué. Aleshores sa pobra mare Sett-el-Hosn començà a pensar en el seu marit, el pare del seu fill, el meravellos Hassan Badreddín el Basrauí i ella també trencà en plors. Aleshores arribà el vell Visir i ell, a la vegada, en assabentar-se de la causa de la tristesa de sa filla i del seu net, també trencà en plors.

El primer en calmar-se fou l'avi. Pensà que aquella situació no podia ésser més allargada i se n'anà al palau del Soldà per parlar-li així:

— Senyor, ja sabeu la meva situació i la de la meva filla i la del meu net. Jo vull demanar-vos una llicència amb el fi que jo pu ui anar amb la meva familia fins a Basra, lloc en el qual penso podré trobar noves del meu nebot i gendre Hassan Badreddín ..

(Continuarà)

de vida i de mort...» I agafà una fulla de pergami, el tinter i un càlam i començà a escriure: «La sala, en la qual passaren la nit, és la sala tal. En ella hi havia l'armari tal al cantó del fons; tals cortinatges i tals mobles eren disposats... etc.» I així anà anotant amb tota mena de detalls, el parament d'aquella sala. Després obrí una caixa i hi guardà amb molta cura el turbant d'Hassan Badreddín, sa capa, la bossa dels diners el pergami amb les anotacions.

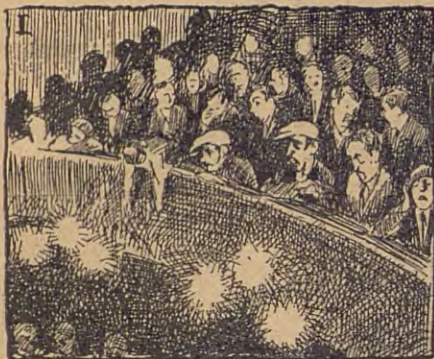
I passaren dies i setmanes i mesos i la formosa Sett-el-Hosn posà al món un fillet com la lluna, el qual s'assemblava a son pare en tots els detalls; tan bell, tan gentil, tan perfecte! I a causa de tan a beutat li posaren per nom Agib (3).

N'Agib es féu gran i un dia, uns alt es nois prou murrís li digueren:

— Vols jugar amb nosaltres?

(3) Meravellos.

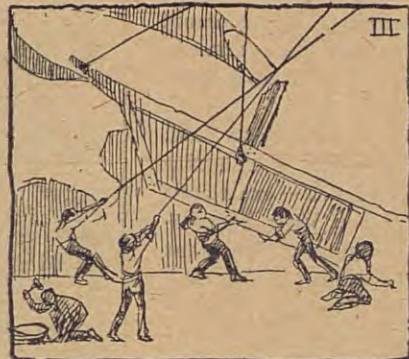
Home a l'aigua!

I Al teatre Panorama representaven un drama terrible i emocionant que feia plorar en gran el públic de les butaques i fins els nois de les clagues.

II Se'n deia «Entre cel i abisme» i amb un senzill mecanisme sortia el mar en escena i un vaixell i una balena que feien sa evolució entre onades de cartó.

III Darrera aquelles onades es trobaven amagades unes figures molt tristes d'aprenents de tramoïstes que movent-les amb mà llesta simulaven la tempesta.

IV La nau dins el mar perilla. Canta el baix «Adéu ma filla Morirem al fons del mar!» I el tenor: «Jo us vull salvar!» I el gat de mar amatent canta «Vela a barlovent!»

V En tal moment d'emoció apareix en un recó la cara d'un tramoïsta. Els del públic ja l'han vista i comencen a xiular i els tomàtecs preparar.

VI Prò el baix, home de recursos interrompent sos discursos canta fora de programa: «Home a l'aigua!» El tenor clama: «Cal tirar-i un calabrot» i tira el pilota.

VII El públic emocionant pel succés inesperat assisteix al salvament amb entusiasme creixent i l'orquestra mentrestant fantasies va tocant.

VIII L'episodi així inventat acaba amb felicitat, el públic, fort aplaudeix, i la funció prossegueix quedant tothom convençut que allò era un truc convingut.

IX En vista d'èxit tan gran sempre representaran el drama amb l'afegitó del naufrag de trascantó fent treure a un xicot la testa al bell mig de la tempesta.

UN RETALLET DE CADA COSA

QUINA MONADA!

Un doctor alemany, darwinista com ell sol, s'ha dedicat molts anys a l'estudi dels simis de bosc i engabiats. Diu que dels seus estudis n'ha tret la convicció que els simis són força més intel·ligents del que demostren i dona la raó als negres de l'Àfrica els quals diuen que el simi no enraona per tal de no haver de treballar.

Per provar la seva tesi, el nostre doctor ha decidit disfressar-se de simi i tancar-se en una gàbia amb els seus estimats animalons al parc zoològic d'Hamburg.

Diu que quan els bestioles s'hagin acostumat a la seva presència i li hagin agafat confiança, podrà entendre's amb ells mitjançant l'idioma simiesc.

Veus aquí els resultats del darwinisme. No podent demostrar que els simis es tornin homes, ara fa que els homes es tornin simis.

En veritat que no és gaire honor pel respectat gremi dels quadrumans la companyia d'un beneit així!

— Que fas de mainadera?

— No, és que la meva dona es a càl barber

Un noi entrà a cal ferrer a demanar un bocí de ferro per arreglar el patinet.

El ferrer, volent burlar-se d'ell li allargà amb les tenalles un ferro roent:

— Té, agafa aquest — li va dir.

— Si em dona un duro, el lleparé i tot — féu el xicot.

— I què has de fer tu!

— Sí, senyor sí! Ja ho veurà.

El ferrer allargà un duro al noi. Aquest l'agafà el lleparé i se l'embutxacà.

— Ep, noi! que no llepes el ferro!

— I qui li ha dit que jo havia de llepar el ferro? Jo he dit que si em donava un duro el lleparia i ja l'he llepat, i moltes gràcies.

Tombada la nau, i a l'aigua tots, el simi també es remullava. Veient-lo un delfí i creient que era un home, el recollí i el portà a la riba. Quan arribaren al Pireu, el port dels atenesos, preguntà al simi si era de raça atenesa. Contestant ell que sí i que provenia de pares il·lustres, li tornà a preguntar si coneixia el Pireu.

Entenent el simi que li preguntava per una persona digué que sí i que li era molt amic i familiar. I el delfí, entujat de semblant mentida, el matà enfonsant-lo.

Moralitat: La fauna va pels homes, que sense saber la veritat volen enganyar.

aquest crit d'alerta oïnt el deixà anar i va dir-li:

— Dispensi, senyor, cregui que era vostè una bestiola. No em tornarà a succeir.

M. LL. S.

— Qui plorarà en ton sepulcre? Vaig dir a un poeta un dia.

— Tants acreedors com vulguis — va respondre ell de seguida.

En Pep, xicot resolut,

diu per no passar cap pena:

— Jo tot m'ho tiro a l'esquena. I es vritat, és geperut.

E. SALA

FAULES D'ISOP

XLV — El simi i el delfí

Essent costum dels navegants emportar-se gossos maltesos i simis per entretenir- se en la navegació, un cert navegant tenia amb ell un simi. Essent la nau prop de Sünion, el promontori de l'Àtica, esdevingué un fort temperi.

HUMOR D'ALTRE TEMPS

Un pagès, trobà a la Rambla un llorito molt bonic

i sense ningú adonar-se'n se l'amagà dintre el pit.

No havia donat dos passos quan el lloro ja va dir:

— Papà! papà! — i el pagès

EXAMEN D'HISTORIA

— Quantes guerres sostingué França en el segle XVII?

— Sis.

— Enumerí-les.

— Una, dues, tres, quatre, cinc i sis

Gran concurs d'ombres xinesques

N.º 550 — Salvador Codina

N.º 551 — Josep Salgot

N.º 552 — Salvador Codina

N.º 553

AVENTURES D'EN BALIGA I EN BALAGA

A la llum de les estrelles
van a cantar caramelles.

El Pens i de las Violetas
canta cobles molt ben fetes.

Els veïns, de joia plens,
els donen conills i bens.

— Vejam Baliga, tu i jo
si fem algun llodrigó.

— Tu fas d'alt i jo de baix
cantarem les «Flors de Maig».

En senti els galls, el veïnat
protesta molt indignat.

I enloc de bens i monedes
els aboquen les galledes

— Baliga, ens han remullat!
— Cantem doncs «La Tempestat»

Ho fan tan al natural
que hom aplaudeix al final.

— Gràcies, vostè és molt galant!
— No, si truco al vigilant.